

Sag C-422/92

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland

»Traktatbrud — gennemførelse af direktiver om affald,
giftigt og farligt affald samt grænseoverskridende overførsler
af farligt affald«

Forslag til afgørelse fra generaladvokat F.G. Jacobs fremsat den 16. marts 1995	1100
Domstolens dom af 10. maj 1995	1124

Sammendrag af dom

- 1. Traktatbrudssøgsmål — Kommissionens søgsmålsret — forudsætter ingen særlig retlig interesse (EØF-traktaten, art. 169)*
- 2. Traktatbrudssøgsmål — Kommissionens søgsmålsret — frist for udøvelse — foreligger ikke — skønsmæssig beføjelse til selv at vælge tidspunktet for søgsmålets indgivelse (EØF-traktaten, art. 169)*

3. *Tilnærmelse af lovgivningerne — affald — direktiv 75/442 og 78/319 — begreb — udelukkelse af visse stoffer og genstande, som kan genbruges — ulovligt (Rådets direktiv 75/442, art. 1, og 78/319, art. 1)*
4. *Tilnærmelse af lovgivningerne — affald — grænseoverskridende overførsler af farligt affald — direktiv 84/631 — generelt og absolut forbud mod udførsel af affald — ulovligt — national lovgivning, som indeholder en regel om bortskaffelse af affald på nationalt område, der dog ikke udelukker grænseoverskridende overførsler, forudsat der indhentes tilladelse hertil — lovligt (EØF-traktaten, art. 130 R, stk. 2; Rådets direktiv 84/631 som ændret ved direktiv 86/279)*

1. Kommissionen behøver ikke have en særlig retlig interesse for at anlægge traktatbrudssag i medfør af traktatens artikel 169. Denne traktatbestemmelse har nemlig ikke til formål at beskytte Kommissionens egne rettigheder, men er et af midler, hvormed Kommissionen skal sikre, at medlemsstaterne overholder traktatens bestemmelser og de i medfør heraf af institutionerne udstedte bestemmelser.

således, at stoffer og genstande, som kan genbruges økonomisk, er udelukket fra direktivernes anvendelsesområde. Såfremt en medlemsstat fra sine nationale lovgivelser om bortskaffelse af affald undtager visse kategorier affald, som kan recirkuleres, sikrer den ikke en korrekt gennemførelse af direktiverne.

2. Kommissionen behøver ikke iagttage en bestemt frist for at anlægge traktatbrudssag mod en medlemsstat i medfør af traktatens artikel 169, men har beføjelse til selv at vurdere, hvornår der er grund til at anlægge sag. Det tilkommer ikke Domstolen at efterprøve denne vurdering.
4. Ved direktiv 84/631 — som ændret ved direktiv 86/279 — om overvågning af og kontrol inden for Fællesskabet med grænseoverskridende overførsel af farligt affald blev der indført en fuldstændig ordning navnlig vedrørende grænseoverskridende overførsel af farligt affald med henblik på dettes bortskaffelse i nærmere angivne anlæg. Den herved indførte ordning er baseret på en forpligtelse for affaldets indehaver til at indgive en detaljeret forhåndsanmeldelse. Efter ordningen kan de nationale myndigheder fremsætte indsigelser og således forbyde konkrete overførsler af farligt affald af hensyn dels til beskyttelsen af miljøet og sundheden, dels til den offentlige orden og sikkerhed.
3. Begrebet affald i artikel 1 i direktiv 75/442 og 78/319 skal ikke fortolkes

Derimod kan medlemsstaterne ikke generelt forbyde sådanne overførsler.

Det er ikke uforeneligt med direktivet at indføre en national lovgivning, som indeholder et princip om bortskaffelse af affald på nationalt område, men fastsætter visse betingelser for dets anvendelse, som gør det muligt at foretage grænseoverskridende overførsler af farligt affald på nærmere angivne vilkår og i dette øjemed foreskriver en række administrative procedurer, som svarer til dem, der indeholdes i direktivet. Et sådant princip, som er fastsat for at opfylde et mål, der er i overensstemmelse med det i traktatens artikel 130 R, stk. 2, foreskrevne princip om, at udbedringer af miljøskader fortrinsvis skal ske ved kilden, kan ikke anses for et

generelt og absolut forbud mod eksport af farligt affald, som vil være i strid med direktiv 84/631.

Det er heller ikke uforeneligt med direktivet at udstede nationale bestemmelser, hvorefter overførsler af farligt affald er betinget af en godkendelse, såfremt en sådan godkendelse svarer til den »bekræftelse af modtagelsen«, som er omhandlet i direktivet, og såfremt de forhold, som kan begrunde et afslag på at meddele tilladelse, hovedsagelig er begrundet i hensyn til almenvellet, som vedrører beskyttelsen af menneskers sundhed og miljøbeskyttelsen, og dermed netop omfattes af de hensyn, som er omhandlet i direktivet.